

Nummer 3 - jaargang 40 - 2020 - juli, aug., sept.
Afgiftekantoor: Achterstraat 1, 9450 Haaltert

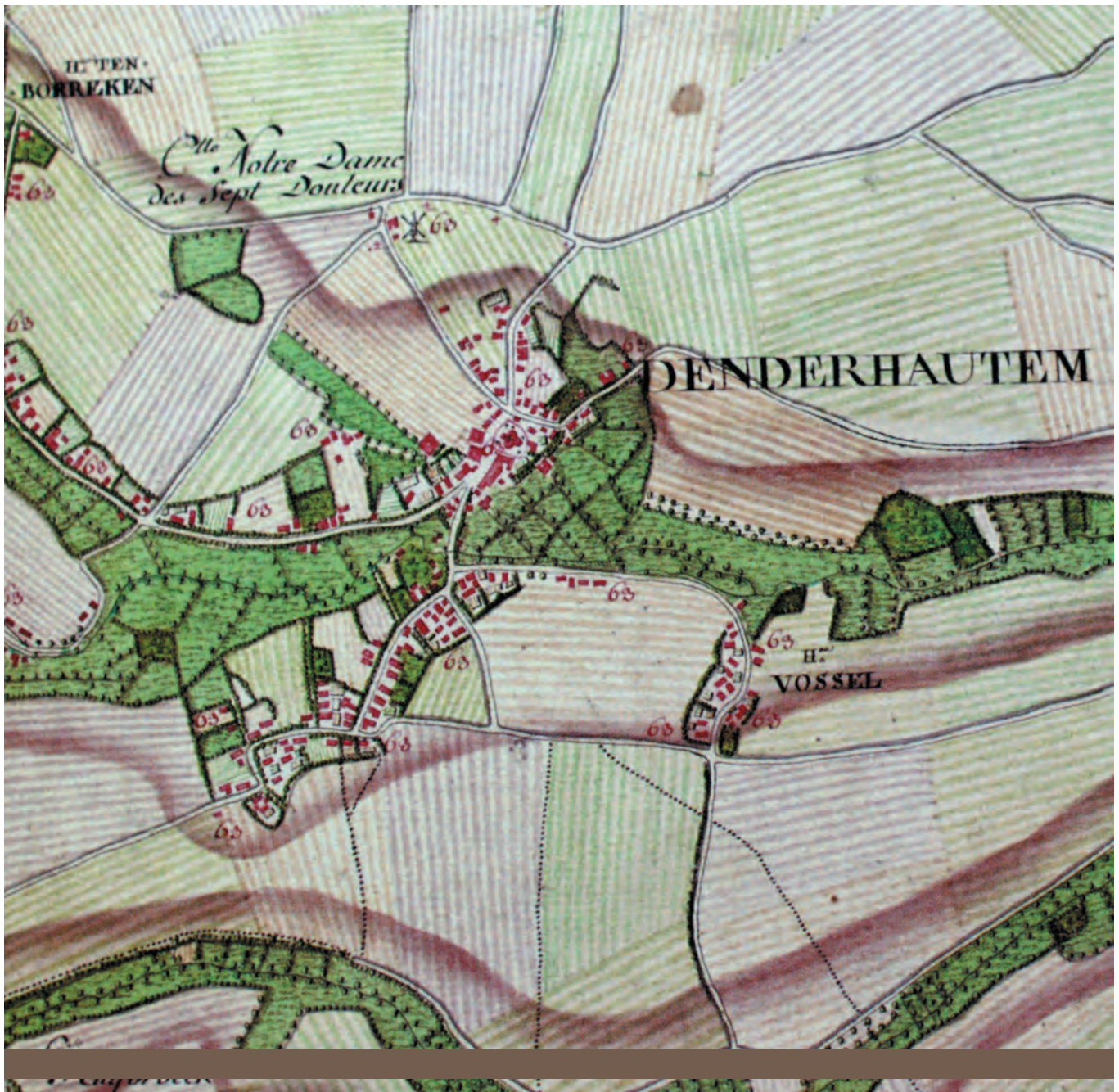
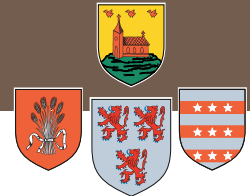
België - Belgique
PB
9450 Haaltert
3/5008
P 005370

Redactie: Diepeweg 15, 9450 Haaltert
Verantwoordelijke uitgever: Willy De Loose

DE WAARBANDE

- Heldergem - Kerksken - Terjoden - Denderhoutem - Haaltert - Heldergem - Kerksken

HEEMKUNDIGE KRING HAALTERT

Redactioneel

Ondanks de coronasituatie trachten wij toch onze activiteit voort te zetten. Hopelijk heb je, ongeacht de omstandigheden, een deugdloze vakantie beleefd. Wij werden genoodzaakt de voorstelling van het boek 'Atom '40-'45', *Denderhoutem in WO II, tussen wit, zwart en grijs* van onze medewerker Luc Pots te annuleren. Maar het mag gezegd, de uitgave is een succes. Omdat de oplage van 325 ex. snel uitverkocht geraakte en er haast dagelijks bestellingen binnenvallen werd besloten een volledig in kleur geprinte thesisversie aan te bieden, zodat wij de kaap van 400 ex. bijna overschrijven. **Voor de late beslissers zijn er nog enkele exemplaren beschikbaar (€ 15 + € 5 bij verzending).**

Wij kijken uit naar onze tweede realisatie dit jaar, de publicatie van het boek van Marcel Baetens: *Houd de baan vrij, de renners zijn in aantocht, een terugblik op het wielergebeuren in Kerksken*. Deze kanjer van ruim 270 blz. met een paar honderd illustraties loont zeker de moeite (meer gegevens, elders in dit nummer). De voorstelling was gepland op zaterdag 26 september in het Sint-Martinusheem.

Ook deze activiteit kan niet door gaan. Wij hebben volgende regeling voorzien: de vórintekenaars kunnen hun boek afhalen, zaterdag 26 september tussen 14 en 18 uur en zon-

dag 27 september tussen 10 en 12 uur in het Sint-Martinusheem. De auteur zal aanwezig zijn voor eventuele signering.

Ook op donderdag 1 oktober zal het boek klaar liggen in ons documentatiecentrum, Sint-Goriksplein 17A Haaltert van 9.30 tot 11 uur. Niet afgehaalde bestellingen worden in de Haaltertse deelgemeenten aan huis bezorgd en buiten onze gemeente worden ze via de post bezorgd.

1980-2020 40 jaar Heemkundige Kring

Tot heden was de HK een feitelijke vereniging. Vanuit het Verbond van Heemkundige Kringen O-Vlaanderen wordt er op aangedrongen onze vereniging om te vormen tot een Vereniging zonder winstoogmerken (VZW). Dit willen wij de komende maanden realiseren en tevens een nieuwe look geven aan de HK. Na bijna een halve eeuw zijn wij wel aan vernieuwing tot, dachten wij. Heb je interesse om te participeren in het beheer (beperkt bestuur) of als lid van de Algemene Vergadering (slechts één samenkomst/jaar) of gewoon als raadgever, geef ons een seintje.

Denderhoutem, Haaltert, Heldergerem,
Kerksken, Terjoden

Heemkundige Kring Haaltert

3-maandelijks ledenblad
40e jaargang 2020 - nr. 3

Redactie:

Diepeweg 15, 9450 Haaltert
Voorzitter - Secretariaat
Willy De Loose
0472 809 912
info@hkhaaltert.be

Documentatiecentrum:

Warandegebouw
Sint-Goriksplein 17 A - 9450 Haaltert
Elke donderdag van de maand,
van 10 tot 12 uur, uitgezonderd
juli en augustus en feestdagen
en op afspraak (0472 809 912)

Medewerkers:

Denderhoutem:

Luc Pots
Hans Sonck

Haaltert:

Wim Allaer
Toon Bockstaele
Rik De Schepper
Raf Hendrickx
Marc Stalpaert
Christophe Provost
Staf Versavel

Heldergerem:

William Minnaert
Tony De Rijck - taalcorrector

Kerksken:

Joris De Kegel

Ruiladres:

Diepeweg 15, 9450 Haaltert
Lidmaatschap: € 15
Steunend lid: € 20 - Ere lid: € 25
Rek. nr. BE40 4395 0830 6163
Heemkundige Kring Haaltert
E-mail: heemkundigekringhaaltert@gmail.com
Website: www.hkhaaltert.be

 Heemkundige Kring Haaltert

Elke auteur is verantwoordelijk voor zijn/haar teksten. Teksten mogen overgenomen worden mits bronvermelding.
HK Haaltert is lid van 'Heemkunde Oost-Vlaanderen'.

*Met de steun van de provincie Oost-Vlaanderen
en van de gemeente Haaltert.*

IN MEMORIAM

De voorbije maanden hebben wij afscheid genomen van twee Haaltertse figuren: *Willy Michiels*, politiker en vooral zakenman en *pater Herman De Vriendt* uit Denderhoutem, missionaris in Senegal.

Willy Michiels (°Haaltert 19 juni 1937 en + Haaltert 5 juni 2020)

Willy Michiels was bijna een halve eeuw actief in de plaatselijke politiek en drukte zijn stempel ontegensprekelijk op het politieke gebeuren in onze gemeente. Hij werd in 1971 burgemeester van Kerksken en van 1983 tot 1988 vervulde hij dit ambt ook in het gefusioneerd Haaltert. Nadien werd hij nog schepen tot 2011. De laatste jaren fungeerde hij als gemeenteraadslid tot 2018. Hij was een gemoedelijke persoonlijkheid, minzaam en joviaal in de omgang, steeds bereid hulp te bieden. Heel wat verenigingen mochten een beroep doen op zijn vrijgevigheid.

Burgemeester Michiels samen met schepen Wilfried Kiekens en kunstschilder Tuur De Rybel bij de opening van de jaarlijkse tentoonstelling van de VTB.

Zijn belangstelling voor het plaatselijke socio-culturele leven was groot. De zorg voor het behoud van ons cultureel erfgoed lag hem nauw aan het hart. Enkele verwezenlijkingen verrijken ons geschiedkundig en historisch patrimonium, o.m. de hoeve Schollaert in Denderhoutem, de Engelsmolen op de grens Heldergerm-Aaigem, 't Fabriekskken in Haaltert en vooral het prachtige Waterkasteel in Moorsel. De gerestaureerde locaties stelde hij ook ter beschikking van de plaatselijke culturele verenigingen. Wij denken o.a. aan het unieke concert met het duo Jan Van Waeyenberg (viool) en Norika Murai (piano) dat wij (VTB Haaltert) in 1990 mochten organiseren.

Ook de spraakmakende kanttentoonstelling 'Pikant' bleef plakken in het geheugen van de duizenden bezoekers. Tal van realisaties stonden nog in de steigers. Maar het lot beschikte anders. Wij hebben afscheid genomen van een flamboyante Haaltertse persoonlijkheid.

IN MEMORIAM

Pater Herman De Vriendt (Denderhoutem °26 augusts 1941 en + Senegal 3 juli 2020)

Pater Herman is vrijdagavond 3 juli vrij plots overleden. Hij was een week eerder opgenomen in een ziekenhuis in Senegal wegens Covid-19. Herman was door zijn leeftijd en zijn chronische malaria een risicopatiënt. Volgens zijn wens werd hij in Senegal bij zijn mensen begraven. Op zaterdag 22 augustus werd hij herdacht in de Sint-Amandus-parochiekerk van Denderhoutem.

Herman De Vriendt werd op 26 augustus 1941 geboren in Ninove als oudste van een gezin van zeven kinderen. Na zijn humaniorastudies trad hij in bij de missionarissen van Scheut en belandde na zijn wijding drie jaar in het toenmalige Zaïre (1967-1970) om nadien nog vijf jaar theologie te gaan studeren aan de KU Leuven (1970-1971). Hij behaalde er een licentie en werd doctorandus in de theologie. Hij werd novicemeester en stond in voor de opleiding van jonge missionarissen (1975-1986). Nadat hij in de moeilijke jaren na mei '68 een tijd voor de opleiding van jonge missionarissen had ingestaan vertrok hij op 16 november 1986 naar Senegal waar hij zijn hart en ziel verloor. Hij startte er het WOLOF PROJECT op – zijn levenswerk - waarin hij zich ten volle “smeet”.

Van nature was Herman een heel eenvoudig iemand die in alle stilte hard werkte. Herman was heel gedreven en geëngageerd voor zijn werk in Senegal. In 2010 werd de Vriendenkring Pater Herman De Vriendt opgericht waardoor hij op nog meer steun kon rekenen van het thuisfront o.a. ook van de Heemkundige Kring Haaltert. Zijn laatste mail – waarin hij aanraaide om met die coronatoestanden toch heel voorzichtig te zijn. Toen wist hij niet dat hij een week later zelf zou overlijden aan Covid-19.

Wij zullen hem missen maar weten dat hij gelukkig tussen “zijn” mensen is heen gegaan.

Rust in vrede Maambooy Herman ...

Hanenkraaiing te Heldergerm

De hanenkraaiing of hanenzetting is een oud Vlaams gebruik en wordt vandaag de dag nog in bepaalde streken ingericht. Vooral in Limburg is de sport nog actief met een 40-tal clubs. In de oorlogsperiode was dit zowat het enige dat werd toegelaten door de bezetter. Het kende een groot succes. In de periode 1950-60 werden de wedstrijden nog op 80 à 100 locaties georganiseerd.

De hanenwedstrijden werden in 2011 door het Vlaams gewest erkend als Immaterieel Cultureel Erfgoed. De hanenzetters verzamelden de zondagvoormiddag. Ze namen plaats in open lucht en brachten de haan in de gesloten hanenbak. Na het startschot zetten de deelnemers een streepje op een lat bij elke kraai. Na een uur stopte het gekraai en werden de streepjes op de lat geteld. Sommige hanen kraaiden tot 2000 maal/uur!

Heldergerm in de ban van de haan

Medio 1950 werd deze sport georganiseerd in de nu verdwenen café 't Wijnhuis' op Terlicht in Heldergerm (gerund door de familie Jacobs).

Zij waren wagenmakers-schrijnwerkerij en smeden sinds de 19e eeuw.

Jacobs Petrus (°Aspelare) ca. 1817 J-Baptist
(°He 1848 + 1924) Adolf (°He 1882 + 1965)
x Sylvie Van Wassenhove, xx Delphine De Schrijver

Gustaaf (°He 1883 + 1965) Kamiel (°He 1892 + 1969)
Jan Baptist (°He 1911- café 't Wijnhuis) x Agnes Vyncke
(Aaigem)

De oorspronkelijke naam veranderde in de loop der jaren van 't Wijnhuis (ca. 1950), naar Café Lusthof en Eethuis Terlicht (gestopt ca. 2000).

1929, het gezin van Adolf Jacobs, Jan Baptist (latere uitbater van 't Wijnhuis), Sylvie Van Wassenhove en Albert

Een groep deelnemers met jeugdige supporters.

1/ Julien Van Paemel (Landries, Aaigem)	13/	23/ Adolf Jacobs
2/ Lucien Van Paemel	14/	24/ Nestor De Troyer ?
3/ Adolf Jacobs	15/ Ulrich Jacobs	25/ Delphine De Schrijver (2e echtgenote van J-B Jacobs)
4/ Antoine De Pelsemaeker	16/ Jan Baptist Jacobs, (uitbater 't Wijnhuis)	26/ Georges Renneboogh
5/ Paul De Pelsemaeker	17/ Marcel Van Paemel (Aaigem-vader van 1 en 2)	27/ Hedwig Jacobs
6/	18/ Roger Groebens (Heldergem)	28/ Petrus Tas
7/ Paul De Troyer	19/ Gerard De Backer ('Boentjes'-ophaler oud ijzer, Kerksken)	29/
8/ William De Backer (zn van Gerard, Kerksken)?	20/	30/ Etienne De Cooman
9/	21/ Nestor De Troyer (Berg Ke)	31/ Jan ? Piro
10/	22/ Jozef Piro?	32/ Agnes Vyncke (echtg. JB Jacobs)
11/		
12/ William De Backer ??		(verzameling Lenny Jacobs)- ca 1958

Willy De Loose

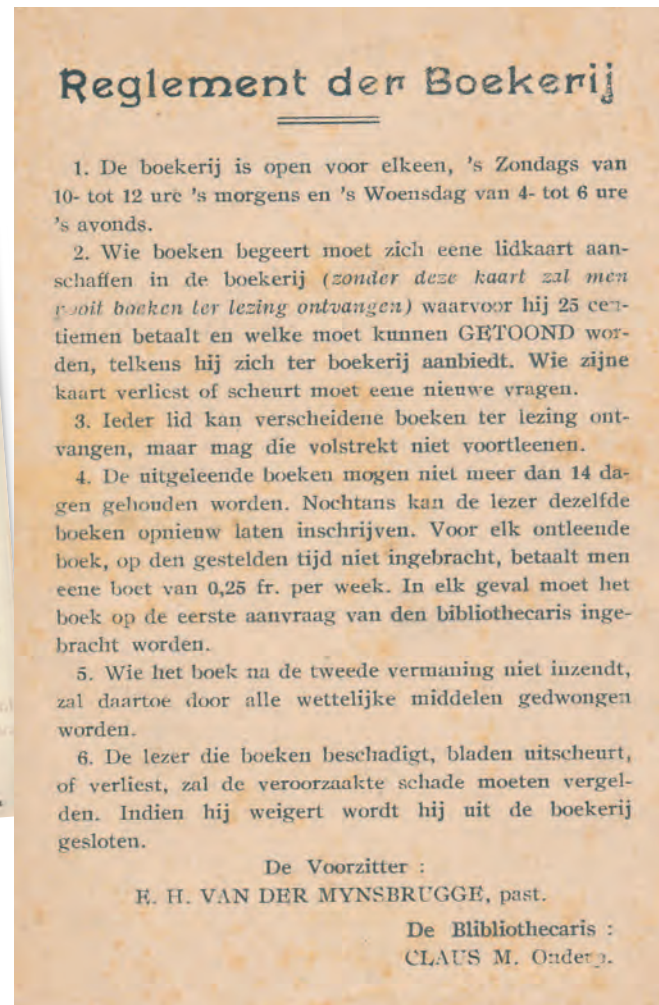
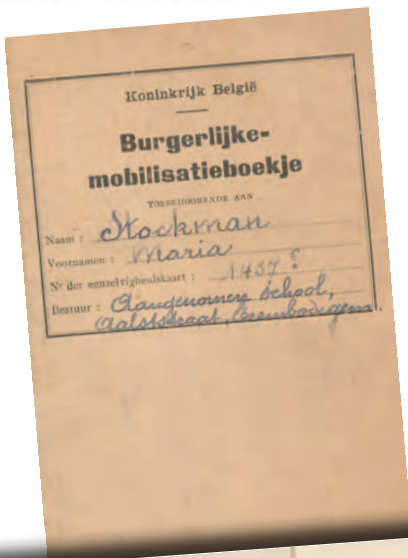
*Met dank aan: Lenny, Hedwig en Ulrich Jacobs
Immaterieel Cultureel Erfgoedcel*

Ik was 19 in 1940

Maria Stockman (Stationsstraat, Haaltert) noteerde de gebeurtenissen van de eerste oorlogsdagen in haar dagboek. Zij studeerde samen met haar zus Alice in de Normaalschool te Gijzegem. Nadien gaf zij les in de meisjesschool (Termuren) in Erembodegem.

Later werd zij samen met 'Iffra' Martha Lauwereys, Céline Scheerlinck, de stuwende kracht achter de ontplooiing van de toenmalige Vrije Katholieke Bibliotheek ('de Boekerij'), gehuisvest in een lokaal van de Volkskring (huidige Groene Poorte).

Het begon op vrijdag 10 mei 1940

Haaltert, 10 mei 1940

Hierna volgt haar relaas.

Vrijdagmorgen 10 mei '40...

Algemene opschudding... sirenen gillen... vliegers ronken in de lucht.

Radiuitzending: "Duitschers in Holland en België binnengevallen. Vliegplein van Everen gebombardeerd. Station van Jemelle in brand." 4e Normaal is op uitstap naar de Vlaamse Ardennen. Vliengensvlug terug naar 't school bij 't vernemen van het wreede nieuws.

Alice (*de zus van Maria*) is te voet afgestapt. Ik trek er ook achter. Vrijdagnamiddag... Rond drie uur kanonschoten in de verte. Gendarmen te paard trekken voorbij.

5 u-25 vliegers duikelen boven Aalst. Wij staan allemaal aan de poort. Ze werpen bommen. 't Huis rammelt en beeft... de oorlog is begonnen. Kalme nacht. Vanaf 4 uur trekken Engelse troepen voorbij.

Zaterdag 11 mei...

Engelsche troepen trekken voorbij, heel den nacht door zijn er voorbij gekomen, tanks, kanons, camions, motos, autobussen. De soldaten zwaaien met de arm of steken hun duim omhoog. Sommigen zingen of spelen op hun mond-muziek. Heel de straat is in rep en roer. Men schenkt koffie met suiker en peperkoek.

Wij zouden de koffers willen halen naar Gijzegem maar er is aan geen wagen te geraken. Vader en ik trekken er per fiets naartoe. Gust van Gijzegem voert het boeltje op zijn rug naar huis. Vliegers bombarderen Dendermonde. De sirenes gaan onophoudend.

Namiddag 5 u... Brief naar Albert (*broer van Maria, gemobiliseerd*). Bericht: plaats voor 10 soldaten, de plaats van 'Meetje' wordt leeg gehaald. De sirenen gaan...iedereen vliegt den boomgaard op...heel de gebuurte is er: 't Dikbeen met haar familie, Krollemieken, Brit Maria (*Hutsebaut*). 15 vliegers cirkelen rond de kerk.

Het Engelsch afweergeschut verdrijft ze na een half uur. Zolang hebben wij plat op 't gras gelegen. 's Avonds, geen soldaten gezien. De champetter (Kamiel De Beir) met vrouw Clara en 2 kinderen komt hier slapen, op een matras in de woonkamer.

's Nachts...de sirenen gillen, 't bed uit, vliegers... schoten... we liggen allemaal gekleed in 't bed en stellen ons onder God's hoede.

Zondagmorgen, 12 mei, Sinxen...

De vroegmis klept. Meetje, Anna, Alice en ik er naartoe. Na de mis... vliegers. 't Afweergeschut poft ernaar heel de morgen. Niemand kan en mag nog naar de mis.. Vader, Jef en de champetter graven de schuilplaats (abri) tusschen de twee hoge pereboomen. Hij wordt bedekt met planken, twee boomen erover, dan mutsaart, binnenin een bank en zakken tegen de wanden. Op den grond dekens. Pijp maakt er ook een voor hem. Eric en Rose '*Keitj*' maakt er een voor Louis Schockaert en Alexis Herreman samen.

Vluchtelingen komen van alle kanten toe. 't Albertkanaal is ingenomen. De Duitschers marcheren naar Leuven. Voortdurend gaan de sirenen. Wij moeten in de gracht gaan schuilen.

Zondagnamiddag... Er trekken Belgische soldaten voorbij, ze komen overnachten. Wij hebben er vier, één van Stockem op de Maas, één van Antwerpen en twee van Leuven. Ze eten 's avonds met ons. Er is geen licht, ze slapen op matrassen in de kamer van meetje. Jef moet 's nachts de wacht op met Gobert (*buurman Goubert*). Komt terug na één uur. Kort nadien een bombardement, wij de put in. De soldaten verleggen er zich niet voor.

Maandag 13 mei, 2e Sinxen...

Plechtige communie. Marcel wordt in z'n beste pak gestoken. Hij heeft zijn hemd en broek aan... sirenes... vliegers en een regen van gloeiende stippen klettert door de lucht. Wij vliegen de put in. Brandbommen... ik zie er één ontploffen op 2 m. van de gevel van 't huis op den boomgaard achter de ijzeren poort. In den hof liggen er ook... overal rook en brand, de soldaten springen op. Door 't dak van Pardaens is er ook één gevallen, op 'n hof van Julia rechtover den boomgaard is er ook één

gevallen, de schuur van de secretaris op d' Houtmarkt staat in brand. Jef gaat helpen bij de Langen (*Van den Broeck*), bij Matthijsens Suë... brand, er wordt rap gebluscht. Paken (*Clement De Pauw*) zijn dakpannen kapot...algemene ontreddeering. Wij leggen zakken op de schuilplaats en dekken ze met aarde. De soldaten helpen. Heel den inboedel van het huis wordt in de kelder gebracht. Jef schept aarde in zakjes en brengt ze naar de zolder en op de schelven om bij nood te blusschen. Diezelfde voormiddag moeten de soldaten vertrekken te voet naar Erembodegem. Wij voorzien ons van electricke lampkes en carbuur. Vliegers bombarderen gedurig.

Op 't Katje is er een man gedood (*Edmond Van Nieuwenborgh*), getroffen door 't afweergeschut. Hij werd naar 't doodhuisje gevoerd.

Zondag 19 mei...

Heel de nacht in denabri gezeten. Angst in de oogen van de kinderen. Julia en Vosse Clementinne lezen paternosters... De helft van de buurt zit dicht bij elkaar op stoelen. Langs alle kanten schuifelen de bommen. De Engelschen op den boomgaard vertrekken in 't volle van de nacht. Overall benzineruuk. 's Morgens maken vader en ik de kar gereed om te vluchten.

Dominique (*Van Droogenbroeck, kwakzalver op de toenmalige Houtmarkt x met Skeppers Delleken*) zijn gevlucht en er is bij hen binnengebroken. Om 11u willen wij vertrekken, zitten op de kar en een bom vliegt op den hoek van 't huis van Elza. Rook...stof...Wij zijn weg met Gods hulp onder 't bommengeschuifel naar den Eeckent bij Costerkes. De Engelschen trekken af. Vader en ik gaan weer naar huis. Aan dokter De Graeve staat een tank te branden. Om half drie staat een Duitsch per fiets aan den Dreef. Vader gaat om ons vluchtelingen. Heel den avond en den nacht trekken Duitsche troepen voorbij, ze deden niets aan 't volk. Wij herademenen.

Maandag 20 mei...

In den namiddag gaan vader en ik putten steken naar 't veld. Er staat nog een Duitsch afweerkanon in den Diepeweg. Er komt een Duitscher tegen ons klappen.

Namiddag: petatten geplant. De bevolking van Terjoden en Welle komt terug. De Engelschen hebben bij de burgers geplunderd en geroofd.

Dinsdag 21 mei...

Verjaardag van Anna, zonder bloemen. Mr Van den Bruelle komt over den toestand praten. Vader en ik ploegen den hof om.

Woensdag 22 mei...

nieuws over Albert van vluchtelingen. Petatten en bieten gepland in den hof. Aanhoudend geschiet langs den Scheldekant. Straten vol met terugkerende vluchtelingen.

Donderdag 23 mei...

Aanhoudend geschut aan de Schelde. Vader en ik doen het hout in den oven. Het paard en het veulen voor 't eerst op den boomgaard. Twee Duitsche zatterikken zitten te schieten bij Delkesnee. Duitsche kanons trekken voorbij. Vannacht bliksemoorlog.

Vrijdag 24 mei...

Wij gaan de weide en den bosch opknappen, de afspanning herstellen, glas en papier oprapen, sporen toekappen. Het is een rustige dag, nu en dan een vlieger en dof kanongeschut in de verte.

Zaterdag 25 mei...

Rustige nacht. In de verte enkele schoten en bommen. Alles eens goed opgekuischt op de boerderij en in den hof. Heel den dag komen er jongens weer uit Frankrijk. Vliegers doorkruisen de lucht.

Zondag 26 mei...

Tamelijk rustige nacht. Ze schieten in de verte. Op de morgen schiet het afweerkanon en de mitrailleusen langs de Scheldekant. De straat is verlaten, het is een kalme dag. Wij hebben deze morgen naar de mis geweest.

Met dank aan haar nicht Maria Stockman

WO II – Haalterts vergeten verzetslid

Tijdens mijn zoektocht naar de stamboom/familiegeschiedenis van de familie Groebbens vernam ik dat hun familielid Theo Mertens zou omgekomen zijn in Frankrijk tijdens WO II. Hij was aangesloten bij een verzetsbeweging. Theo werd te Haaltert geboren op 7/11/1921 (tweeling met zijn zus Bertha). Zijn ouders waren Gustaaf en Maria Anna Groebbens (1901-1947). Ze woonden in de Edestraat te Haaltert. Enig speurwerk bracht mij in contact met een familielid Etienne Van Den Bremt (Nieuwerkerken) die me op weg zette om de ware toedracht van dit verhaal te achterhalen. Hij gaf me de coördinaten van Henri Van Den Bremt die in Canada woonde. Henri's vader Jozef Van Den Bremt, (neef van Theofiel Mertens) momenteel 88 jaar oud, emigreerde jaren geleden naar Canada om daar een succesvol bedrijf op te starten.

We laten Henri Van den Bremt aan het woord over de zoektocht naar zijn neef Theo: 'Mijn vader kwam in 2010 terug naar België voor de begraving van zijn nicht Bertha, de tweelingzus van onze verzetsheld. Daar werd het boeiende verhaal verteld. Ik vernam dat de ouders van Theo een pensioen hadden ontvangen van de Franse regering voor zijn dienst in het Franse verzet. Hij zou ook de medaille van het *'Légion d'Honneur'* gekregen hebben.

Met die informatie begon ik een zoektocht door de administratie. Mails vertrokken naar de Franse en Belgische ambassades. Ik kreeg bevestiging van mijn vermoedens dat Theo de onderscheiding niet ontvangen had. Ik kreeg wel hulp van de Belgische ambassade die een vraag plaatste in het tijdschrift *'Le journal de la résistance'* in de rubriek *'Notice for research'*. Dit bericht bracht mij in contact met Bernard Guillou, die mij verder hielp.

Theo was als gastarbeider door de Duitsers bij de *'Organisation Todt'* aan het werk gesteld op de onderzeese pennen (bunkers voor duikboten) in Brest (Fr.) Het werk was er zeer zwaar en de gastarbeiders werden onmenselijk behandeld.

Bij Theo en enkele werkmakers rijpte het idee om te ontsnappen. Tijdens de ontsnapping ontmoetten zij Auguste Guillou, vader van Bernard, die hen overtuigde zich aan te melden bij de *'Maquis'* (Franse verzetsbeweging, vooral actief op het platteland) in Chateaulin. Theo en zijn vrienden werden op gevaar van ontdekt te worden ondergebracht op de derde verdieping van de kazerne waar ook Duitse parachutisten verbleven. Na een paar dagen werden ze in contact gebracht met de verzetsgroep van de Maquis de Penarpont waar opdrachten besproken en toegewezen werden. Bernard vertelde enkele van de oorlogsverhalen waar Theo bij betrokken was. Eén ervan was dat Theo en een paar maquisards in een bos liepen toen ze drie gewapende Duitse soldaten tegenkwamen. Na een gevecht met stokken en stenen konden zij hen overmeesteren en namen wapens en uniformen mee. Twee missies die de maquis de Penarpont uitvoerde waren enerzijds de bevrijding van een aantal verzetsstrijders die gevangen zaten in de gevangenis van Lorient en anderzijds de overval op een bevoorradingstransport voor het bemachtigen van een voorraad wapens. Een groep maquisards, onder wie Theo, werd in de ochtend van 26 april 1944 door de Feldgendarmen van Châteaulin gevangen genomen. Op 15 mei werden ze gefusilleerd vóór het graf dat zij zelf gegraven hadden.

Door al de verhalen werd een band gesmeed met Bernard en wij maakten een afspraak met hem in Châteaulin op 12 juli 2011. Wij bezochten het oude ziekenhuis waar Theo verstoppt werd bij zijn aankomst in het Bretoens stadje. Nadien bezochten wij een paar gedenktekens, onder meer in Penarpont, waar een mooi monument herinnert aan de geëxecuteerde leden van de verzetsgroep 'Penarpont', waaronder twee belgen, Theo Mertens en een zekere De Neve. Wij werden er ontvangen door de vrienden van het verzet (ANACR 29). Eén van hen, Mme Yannou vertelde dat zij als 7-jarige aangename herinneringen overhield aan Theo, die haar hielp bij haar huistaken. Er was eveneens een bloemenhulde. Het was voor ons een emotionele gebeurtenis.

Vervolgens reden we door naar het gebied waar Theo en zijn vrienden gevangen genomen werden. Het verhaal doet er de ronde dat de schuilplaats ontdekt en verraden werd door een plaatselijke inwoner de

De verteller Bernard Guillou, zijn vrouw Evelyne en dochter Sophie

dag na een huwelijksceremonie, waar de jonge mannen het al te bont maakten en verzets- en anti-Duitse liedjes zongen. Theo en zijn metgezellen werden getransporteerd naar het kasteel van Carhaix, berucht als oord van de Gestapo waar overhoringen en martelingen van verzetslieden plaats vonden. Na twee afschuwelijke weken werden de gevangenen naar Fuesnant gevoerd en geëxecuteerd. Wij hadden een somber gevoel bij de terugreis naar Châteaulin, waar wij nog ontvangen werden door de burgemeester en enkele stadsambtenaren voor een kleine receptie. Met dankbaarheid namen wij de volgende ochtend afscheid van Bernard en zijn vrouw Anne.

Dank zij hem leefden wij mee met de laatste levensperiode van ons familielid.”

Tot zover het verhaal van Theo's neef Henri.

We danken Henri Van den Bremt voor zijn prachtig verhaal en hopen dat Theofiel Mertens op deze manier een erkenning krijgt voor de enorm zware opoffering die hij bracht bij het nastreven van zijn idealen tijdens WO II: hij gaf zijn leven voor onze vrijheid.

Geert Boelaert

Racing Haaltert 1956

In het archief van Omer Roelandt, nauw verbonden met de Racing, als speler en als bestuurslid, dook nog een mooie foto op. Hij werd niet gepubliceerd in het boek 'KRC Haaltert, 1942-2017, het verhaal van rood en groen' van Marcel Baetens en Alex Van der Veken.

De opname dateert van 1956.

Geburkt: Frans De Graeve, Frans Van Impe, Julien Van der Gucht, erboven Keeper Nestjen De Saedeleer, Georges Baetens, onb.

Staande: Voorzitter Emiel Vervoort, Robert De Graeve, onb., Adriaan Ott, Omer De Graeve, Willy Van den Neucker, Albert Deleenheer, Arthur De Swaef, Octaaf Hoebeeck, Alexix Hunninck, Omer Roelandt, Jozef Renneboogh en Frans De Pauw.

Denderhoutem

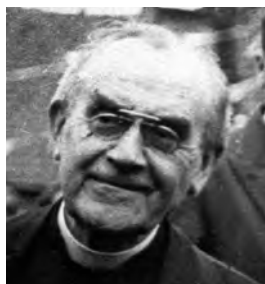
Het verhaal achter de Atomse Parochiale Zaal "Hand in Hand"

Dit verhaal begon toen Jean Limpens - inmiddels 83 jaar jong - op zoek ging naar wie - na hem - de zorg voor het kapelletje op de hoek van het 'Carréstretjen' zou overnemen. Wie was de eigenaar van het perceeltje waarop het kapelletje staat dat Jean zelf had gemetst? Behoort het al dan niet bij de Parochiale Zaal "Hand in Hand" ?

Geopunt, de centrale toegangspoort tot geografische overheidsinformatie, gaf inderdaad een afzonderlijke kadastrale informatie voor het kapelletje dan die van het perceel van de Parochiale Zaal. Waarom, daar had ik het raden naar.

Uit navraag bleek dat de grond met kapel behoorde aan de Vereniging Zusters van Onbevleete Ontvangenis (Apostolinnen) en dat hun VZW de grond met kapel wou overdragen "om niet" aan de VZW Parochiale Werken¹ van Denderhoutem, eigenaar van het achterliggend terrein met de parochiale zaal Hand in Hand. De grond waarop de parochiale zaal is gebouwd werd in 1949 geschonken door diezelfde Zusters Apostolinnen in Gent met de goedkeuring van de bisschop van Gent en de deken van Ninove aan de kerkfabriek van de Sint Amandusparochie.

Pastoor
Clement Peerenboom

In de jaren toen ik het wekelijks Atoms Fotoarchief in OKRATOM schreef heb ik vergeefs gezocht naar foto's en informatie gesprokkeld bij hen die bij de bouw en de pioniersjaren van de zaal betrokken waren. De plaatselijke katholieke groeperingen hadden na de Tweede Wereldoorlog grote nood aan degelijke vergaderlokalen en een ruime feestzaal. Pastoor Clement Peerenboom noemde een dergelijke plaats dan ook "het voorportaal van de kerk". Hij voerde ook "de oprichting en de uitbouw van de christelijke sociale werken" hoog in het vaandel en stond in 1949 voor de bouw van de parochiezaal die voor grote commotie zou zorgen op het dorp tussen "die van den Beneesjten en die van den Bovensten kant"

Pastoor Louis Uyttersprot

Alhoewel de toen achtenzestigjarige pastoor zelf niet meer zo intens betrokken was bij de zaak, stemde hij ten volle en uiterst gelukkig in met de aanpak en de realisatie van deze gebouwen. Hij gaf onderpastoor Louis Uyttersprot (links), destijds oudste onderpastoor en Gaston De Wolf (rechts) mede-realisator van het project Hand in Hand de opdracht een neutraal en objectief verslag te schrijven voor het "Liber Memorialis" van de Sint-Amandus parochie over de bouw van de nieuwe parochiezaal. In het boek - jammer genoeg niet meer aanwezig in ons dorp en afgestaan aan het Rijksarchief Gent - staat op pagina 84 e.v. het verhaal van het prille ontstaan van de parochiale zaal.

Onderpastoor
Gaston De Wolf

1- Er bestaat heel wat verwarring tussen de VZW Parochiale Werken van Denderhoutem en de Kerkfabriek van Denderhoutem.

Dit gaat om twee afzonderlijke rechtspersonen die totaal onafhankelijk van mekaar bestaan en werken. Dat er verwarring bestaat is vnl. te danken aan het feit dat in het verleden het voorzitterschap van de VZW steeds in handen was van de pastoor. Op die manier werden de kerk en de zaal steeds met mekaar verbonden. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat destijds de kapel van Terlinden door de private eigenaar (bij vergissing?) geschonken werd aan de VZW in plaats van aan de Kerkfabriek.

Na het vertrek van pastoor Bekaert op de parochie, werd de pastoor als voorzitter van de VZW PW vervangen door Jan De Winter en werd pastoor Engels op zijn eigen uitdrukkelijk verzoek slechts als gewone bestuurder benoemd. Pastoor Engels heeft m.i. nooit voeling gehad met de Vzw Parochiale Werken en het was zijn stellige overtuiging en wens dat de zaal zou worden overgedragen aan het bisdom. Hij werd hierin niet gevolgd door de rest van de Raad van Bestuur. Na het vertrek van pastoor Engels is de Raad van Bestuur samengesteld zonder vertegenwoordiging van de kerk. Het huidige voorzitterschap is in handen van Luc Provost.

Hier volgt de tekst van E.H. Uyttersprot in extenso:

“Dit jaar² is een jaar buitengewoon belangrijk in de geschiedenis van onze parochie: het gaat er om het ontwerpen en bouwen onzer parochiale zaal. Ik zal het woord laten aan Eerw. Heer Uyttersprot die een objectief relaas er over schreef”.

Tot daar de inleiding van pastoor Peerenboom zelf. De integrale tekst van het verslag door de onderpastoor pende de pastoor zelf neer in het *“Liber memorialis”*.

- Ingezien de noodzakelijkheid van de oprichting of de uitbouw der christelijke sociale werken die zich opdringen aan onze priesterlijke activiteit vooral in deze tijdsomstandigheden;

- ingezien de menigvuldige bonden en verenigingen van zuiver Kerkelijke aard die bestaan of nog tot stand zouden komen;

- ingezien de onmogelijkheid om het huidige lokaal het Gildenhuis [lees hierover verder in de tekst] (waar maar één enkele plaats te onzer beschikking is, nl. een kleine zaal met zeer moeilijke toegang op bovenverdiep) behoorlijk onze vergaderingen, feesten, verwezenlijkingen te houden, waren wij verplicht te besluiten tot het bouwen van een parochiale zaal en lokalen waar wij met gemakkelijker onze werken konden doen leven en bloeien.

Met dat doel hebben wij voetstappen gedaan bij de Eerwaarde Zusters Apostolinnen te Gent, die hier ter plaatse die grond hadden liggen, die toch bezig waren met verkopen aan private personen. Voetstappen die wij deden met goed gevolg: want na Z.H. Excellentie te hebben geraadpleegd, had hij ons een stuk grond ten geschenke gegeven, gelegen op het kadaster gekend Vondelweg en de Vierbunderstraat, op dit ogenblik genoemd de “Carré” en de “Kat” op een breedte van 26 meter.

Hoe is dat uitgewerkt? Ten einde de toestemming te bekomen voor het uitvoeren van ons plan hebben wij ons begeven bij onze hogere overheid, Zeer Eerwaarde Deken Delfosse van Ninove en Z.H. Excellentie Mgr. de Bisschop. Wij hebben aan deze laatste volledig verslag gemaakt van onze plannen, werkwijze en vooruitzichten voor het lenen en terugbetalen van de ontleende gelden. Dit alles is door de Bisschop, na zijn onderzoek, volledig goedgekeurd en aangemoedigd. Einde Juli 1949 zijn de bouwwerken begonnen: eerste zondag van November, drie maanden nadien, hadden wij reeds ons voorlopig inhuldigungsfeest.

Van dit ogenblik af kunnen we en hebben we onze zaal en onze lokalen voor onze werken kunnen gebruiken. Wij beschikken over drie bestuurslokalen en een grote algemene vergaderingsplaats voor de werken der vrouwelijke organisaties en evenveel voor de mannelijke, bovendien over een schone feestzaal met vijfhonderd zitplaatsen.

Vooraan hebben wij een lokaal voor bibliotheek, een inlichtingsbureau, W.C's en plaatsen voor velo's en een plein.

Het geheel wordt genoemd en draagt het opschrift “HAND IN HAND”³. De onkosten zullen ongeveer 1.200.000 fr bedragen. Voor inlichtingen over geleende gelden, ontvangen geschenken en geld zie boekhouding bij Eerwaarde Heer Onderpastoor De Wolf.

De specifieke bestemming van het gebouw:

² - dit jaar is 1949

³ - Er werd een prijsvraag uitgeschreven ten einde de meest passende naam te geven aan de nieuwe gebouwen. Meerdere suggesties kwamen naar voor. Uiteindelijk werd deze kernachtige, veelzeggende slogan “HAND IN HAND” verkozen. De idee kwam van de heer M. Penne, hier destijds apotheker.

- Ingezien de jarenlange ervaring ter plaatse en de kennis die we hierdoor opdeden van de Denderhoutemse bevolking, de hevige tweestrijd der dorpspolitiek;

- ingezien wij de helft der parochianen niet konden betrekken in onze kristelijke sociale werken, zelfs niet altijd in onze zuiver parochiale en christelijke omdat wij wilens nillens verbonden waren door het Gildenhuis (lokaal) met de plaatselijke dorpspolitiek der katholieken en dat de andere, de zogenaamde Daensisten, ook kristenen zijn.

- Ingezien wij als priesters, zielenherder, de plicht op ons voelen drukken, even toegankelijk te zijn voor de ene als voor de andere, hebben wij vast besloten alle dorpspolitiek ten stelligste uit onze zaal te sluiten. Dit besluit treft op dat ogenblik de fanfare "Moed en Volharding" en de plaatselijke toneelbond "Nihil sine Labore", die klaar en uitgesproken dat etiket dragen.

Deze maatregel moet in het vervolg die met het kenmerk der dorpspolitiek treffen die onze zaal of lokalen zouden willen binnendringen.

Zodoende zal geen enkel burger van Denderhoutem nog de moeilijkheid kunnen opperen, of ons den steen werpen, dat hij in deze werken niet thuis hoort, omdat wij ons uitspreken meer voor de een dan voor de andere politieke partij der plaats.

Gelijk onze kerk er staat met wijd open armen om iedereen even gul te ontvangen zoo staat ons nieuw gebouw "HAND IN HAND" als een echte thuis voor ieder burger van Denderhoutem van goeden wil."

De pastoor rondt de kwestie in volgende bewoordingen af:

"Ik sluit zijn verslag met welverdiende hulde te brengen aan de beide heren Onderpastoors Louis Uyttersprot⁴ en Gaston De Wolf⁵ voor het reuzenwerk dat zij hebben verricht. Zij hebben mijn droom uitgewerkt. Hen zij dank gezegd! God zegen voort hun voortreffelijk werk."

Die politieke tegenstelling tussen "den bovensten" en "den benoesjten kant" vond haar oorsprong in de opkomst van Christene Volkspartij beter gekend als de partij van Pastoor Daens waarvan Aloïs De Backer - smalend "den bosadvocaat uit de Lebeke" genoemd - medeoprichter was. De "Roelanders" - de groep jonge slagvaardige rechtse Vlaamse intellectuelen waaronder De Backer - vonden dat de Katholieke Partij om weerwerk te kunnen bieden aan het opkomende socialisme socialer en democratischer moest worden. Ze voelden zich daarin gesteund door de pas verschenen encycliek Rerum Novarum die de sociale kwestie wel degelijk erkende en plichtsgetrouwe gelovigen een taak voorhield. De verdienste van de Christene Volkspartij - of 'de partij van Priester Daens' - was dat ze de eerste autonome, Vlaamsgezinde politieke partij was met een uitgesproken cultureel, sociaal en economisch profiel die zich inzette voor de arbeidersklasse. Met andere woorden de partij was een dissidente beweging die niet langer bereid was te wachten op de langzame en 'geleidelijk-aan-visie' van de conservatieve katholieken die de partijeenheid boven alles plaatsten.

De conservatieve Katholieke Partij en haar kleinburgerlijke achterban verdedigde het kapitalistische productiesysteem en ging er van uit dat de arbeiders er zelf ook beter van werden. Ze sloot weliswaar niet haar ogen voor de sociale miserie, maar ze wilde die tegengaan met liefdadigheid. De naastenliefde en het paternalisme vormden de basis van de toenmalige sociale katholieke leer.

Boegbeeld van de conservatieve katholieken in Atom was pastoor Willem Van de Putte, de broer van de Aalsterse uitgever van "De Denderbode", het blad van de Katholieke Partij. Met donderpreken in de kerk viel hij de bij de arbeiders en keuterboerkes zeer geliefde advocaat De Backer voortdurend aan.

4 - Lebeke *15.8.1903 - onderpastoor in Denderhoutem van 29 december 1941 tot 31 maart 1953.

5 - -Mere *16.8.1913 - onderpastoor in Denderhoutem vanaf 31 juli 1948 tot 19 juli 1961 - hij was de echte grote promotor achter de bouw van de zaal Hand in Hand.

Een typisch conservatieve katholiek was de Atomse textielbaron Emile Goubert die met zijn kinderrijke kroost woonde in het (nu nog bestaande) herenhuis “*Te Mielens*”⁶ naast de pastorie/bibliotheek dat nog dienst zou doen als klooster.

De fabriek van Emiel Goubert werd later – toen hij geen opvolger had die de textielactiviteiten wilde verder zetten – in 1910 verbouwd tot “Het Gildenhuis”, de zaal van de Katholieke Partij. Op het gelijkvloers was een gelagzaal en een woonruimte voor Gustaaf Haezaert, - de gerant en zijn gezin - en enkele kleinere ruimtes waarin o.a. de eerste Atomse bibliotheek werd ingericht.

Foto Van Moed en Volharding voor de woning Goubert, naast het Gildenhuis (8december 1911)

De ganse bovenverdieping van “*Het Gildenhuis*” was één grote zaal met plankenvloer en podium. Hier repeteerde de katholieke fanfare “*Moed en Volharding*”⁷ (aanvankelijk gebeurde dat in een zaaltje boven het Estaminet van Aloïs Goubert op de Kat) en speelde de katholieke toneelvereniging “*Nihil sine labore*”, het antwoord op de toneelmaatschappij “*De Kunstminnaars*” van de Daensisten.

Die speelden eerst in het zaaltje achteraan het Estaminet van Camiel Van den Bempt (op de kerkberg) en vanaf 1914 in de door Pieter Daens ingehuldigde eigen “Doozjzn”-zaal “De Volkswil” (aan de Zevenkapel - het latere voetballokaal).

Het gezin Haezaert - de uitbaters van het Gildenhuis

⁶ - nu eigendom van kinesist Albert Kiekens.

⁷ - Omdat de Daensisten reeds een fanfare “*Groeien en Bloeien*” hadden konden de traditionele katholieken niet achterblijven en stichtten ze in 1896 hun eigen fanfare ‘*Moed en Volharding*’.

Moed en Volharding (± 1933)

Groeien en bloeien (1936)

Nihil sin Labore (1929)

De Kunstminnaars & Groeien en Bloeien (1923)

Wie dacht dat met de dood van De Backer ook de tweespalt ging verdwijnen had het verkeerdt voor. De "Doozjn" droegen hun geuzennaam met fierheid en schuwden de politieke confrontatie met de Katholieke Partij niet. Integendeel: tijdens het interbellum werd de lokale politiek in Denderhoutem grotendeels bepaald door de strijd tussen "de Doozjen" (De Christen Democraten met aan het hoofd Dr. Honoré Pauwels) en de Katholieken (met Dr. Hector Van Ongevalle) die altijd latent aanwezig was en meer dan eens tot open conflicten leidde. Toch kwamen de mensen van "den Benezjten" (met vnl. de conservatieve burgerij) en "den Bovensten kant" (de Doozjen, de partij van vnl. het gewone werkvolk) - maar beiden kerkgangers - relatief goed overeen. Iedereen wist wat hij aan de anderen had en buiten de verkiezingsperiodes kwam het zelden tot openlijke ruzies of vechtpartijen.

L>KSA op uitstap in 1939 met E.H. De Mulder en Houtman

R>KSAJ op uitstap in 1947

De kinderen van de gegoede burgerij gingen verder studeren, werden lid van de KSA, splend lid van de Koninklijke Fanfare Moed en Volharding en lid van een toneelgezelschap met Latijnse naam dat serieuze stukken op de planken bracht.

Die van den Bovenste kant trokken na hun lagere school meestal naar de fabriek of “den travaux” en werden Kajotter (in Denderhoutem opgericht in 1926).

Toen Atom bevrijd werd in september 1944 werden de Engelse soldaten - waarschijnlijk reservisten gezien hun leeftijd - ingekwartierd in Het Gildenhuis maar mochten ze overdag in de Atomse gezinnen verblijven.

In juli 1949 werd gestart met de bouw van de Parochiale Zaal omdat zij “de helft der parochianen niet konden betrekken in onze christelijke sociale werken, zelfs niet altijd in onze zuiver parochiale en christelijke omdat wij willens nillens verbonden waren door het Gildenhuis (lokaal) met de plaatselijke dorpspolitiek der katholieken en dat de andere, de zogenaamde Daensisten, ook kristenen zijn.”

Uiteraard diende er een lening te worden aangegaan om de kostprijs van het project, toen begroot op 1.200.000 Bf (een kleine € 30.000 - een gigantisch bedrag voor die tijd), te dragen. Ook de bevolking werd aangesproken om naar eigen vermogen een steentje bij te dragen. De lening zou worden afbetaald met de inkomsten van het aan de zaal verbonden café.

Amper drie maanden later, begin november, kon het gebouw reeds worden ingehuldigd. Aan de mensen van Atom werd gevraagd om voor het nieuwe gebouw de meest passende naam te vinden. Meerdere suggesties kwamen naar voor. Uiteindelijk werd op voorstel van de toenmalige apotheker Penne voor de kernachtige en veelzeggende naam “HAND IN HAND” gekozen: een parochiezaal waar geen plaats was voor partijpolitiek en waar iedereen welkom is.

De bouw van een parochiezaal bracht heel wat deining teweeg. De deurstijlen van de huurwoning van onderpastoor De Wolf werden 's nachts met stront besmeurd. De conservatieve vleugel van de katholieken had het er erg moeilijk mee dat de pastoor er een punt van maakte om elke vorm van dorpspolitiek uit het parochiecentrum te weren: de nieuwe zaal zou open staan voor alle parochianen inclusief de opkomende democraten.

In 1950, tijdens de Koningskwestie bleef het vrij rustig bij ons en de raadsleden hadden voldoende problemen met de verbouwing van het gemeentehuis.

In datzelfde jaar werden Cyriel Van Damme en Alfons Van Den Berghe gevierd in de zaal voor hun 50 jaar actief te zijn als kerkzanger.

1950: Viering 50 jaar kerkzanger van Cyriel Van Damme en Alfons Van Den Berghe.

Vooraan: E.H. De Wolf, Petrus Eeman, E.H. Uyttersprot, Alfons Van Den Berghe, E.H. Pastoor Peerenboom, Cyriel Van Damme, Jef Buyl en Jan Vijverman. Middenste rij: Albert Beernaert, Emile Van Den Berghe, Jef Lepoivre, Gustaaf Van Den Berghe, Ernest Muylaert, Mautice Goubert, Jean Michiels, Richard Chiau en Amand Van Der Donck.

Bovenaan: Roger Sterck, Guillaume De Vos, Jules Van Damme, Gustaaf Allaer en Frans Goubert.

Totaal afgeleefd werd het Gildenhuis in 1954 afgebroken en verzocht notaris Van Oudenhove fruithandelaar en kolenmarchand Richard "Sjakken" Beeckman om het magazijn waar hij zijn fruit opsloeg om te bouwen tot zaal met café die kon gebruikt worden voor beide verenigingen. En zo ontstond de zaal Moderna waarin uiteraard ook (kermis- en andere) bals konden worden georganiseerd. Zo verhuisde de fanfare toen met de officiële naam 'De Katholieke Muziekmaatschappij Moed en Volharding' naar de zaal Moderna. Toen ze de titel van 'Koninklijk' kregen in 1956 verdween het woord 'Katholiek' helemaal maar kwam "het muziek" nog altijd niet naar de parochiezaal.

1955: Voor de toog – onder de Vlaamse Leeuw en de Gouden Atomse korenaren op rood veld - op het jaarlijks nieuwjaarsouper voor de vrijwilligers van de Zaal "Hand in Hand". (foto Gabriëlle Raes)

De bouw van de Parochiale Zaal had voor heel wat nieuwe mogelijkheden gezorgd voor de bewegingen maar de verscheurdheid tussen “den Beneesjten en den Bovenste kant” bleef binnen de bevolking voelbaar.

De kiesstrijd in 1958 kunnen wij beschouwen als de meest turbulente uit het Atomse politieke bestaan. Wederzijdse beschuldigingen met een alles behalve keurig woordgebruik waren schering en inslag. Ook de parochiale overheid werd meegesleurd in de controverse. Voornamelijk in katholieke kringen werd er met scherp geschoten, wat resulteerde in een scheiding van de partij: enerzijds de conservatieve vleugel (*de oude katholieken*) onder de naam CVP met senator Edgard Van Oudenhove en uittredend burgemeester Jozef D’Hondt als boegbeelden en anderzijds de ‘Kristen Vlaamse Volkspartij’ (*de nieuwe katholieken of de “parochialen”*) met oud-schoolhoofd Albert De Gendt aan het roer.

Eén van de vele twistpunten, misschien wel het begin van de troebelen, was inderdaad de oprichting van een parochiaal ontmoetingscentrum met plaats voor alle sociale bewegingen. De vete tussen de twee christelijke formaties was zo groot, dat ze weigerden om samen het bestuur samen te stellen. De liberalen namen de oude katholieken op de korrel i.v.m met hun weinig ‘christelijke houding’ tegenover een *parochiepriester in de kiesstrijd*. Uiteindelijk werd er een overeenkomst gesloten tussen de Kristen Vlaamse Volkspartij / KVV en de liberale partner en Albert De Gendt werd voorgedragen als burgemeester. De CVP liet dit merkwaardig feit niet onbesproken en schoot met scherp!

Al spoedig bleek dat het gebouw door de groei van de sociale bewegingen te krap was geworden en in 1959 werd het gebouw vergroot naar de straatkant toe. Zo stilletjes aan werd de Zaal Hand in Hand de ontmoetingsplaats waar alle parochianen zich troffen.

Een parochiezaal zonder bijhorend café was niet denkbaar en uiteraard waren er naast “de zaal” waar in het weekend “een film werd gedraaid” (vooraf goedgekeurd – “kinderen toegelaten” - door onderpastoor De Wolf!) en de toneelbond haar jaarlijkse succesvolle eindejaarsvoorstellingen bracht.

Voorts ook een keuken met “feestzaal” die verhuurd werd voor communie-, trouwfeesten en koffietafels, een bibliotheek evenals vergaderlokalen voor de bewegingen (Kajotters en Kajotsters, KWB, KVLV, Bond van de Gepensioneerden...), “den bureau van den ziekenbond” en van het ACV en een lokaal voor “de Weeg” (het latere Kind en Gezin waar de jonge moeders met hun baby’s op controle kwamen). De parochiezaal was trouwens de allereerste plaats in Denderhoutem waar er “gezond” kraantjeswater ter beschikking was voor de jonge moeders en hun baby’s!

foto : archief Robert Geeroms

In 1956 heerste een echte feeststemming in Atom want Kardinaal Cardijn zelf was aanwezig op de viering van het 30-jarig bestaan van de Atomse (V)KAJ-afdeling.

Het succes van de parochiezaal dankte zij grotendeels aan de inzet van de vrijwilligers die de toegang tot de regelden, na afloop van de activiteiten afsloten en de lokalen opkuisden. Om praktische redenen werd er dan ook gezocht naar een inwonend koppel maar de zaal was daar niet op voorzien. Miel Deleu vertelde mij dat toen er effectief voor slaapkamers diende te worden gezorgd toen hij die taak op zich wilde nemen vrijwilligers de draagbalken van het zijdak met brute kracht ondersteunden en het ganse gevaarte werd verlaagd tot op nieuwe steunberen om dakvensters te kunnen maken in de zijgevel. (ps: nu terug dichtgemaakt)

In 1963 stak "Moed en Volharding" de straat over en werd het Casino, bij den Brozen, hun lokaal maar in datzelfde jaar werd ook Richard Schockaert aangesteld tot pastoor in Denderhoutem. Hij zou het 30 jaar blijven en versloeg hiermee het vorige record van zijn voorganger Peerenboom die 28 jaar op de teller had staan. Bij de gemeenteraadsverkiezing in oktober 1964 keerde de rust min of meer terug en ging de katholieke formatie weer verenigd naar de verkiezingen onder CVP-vlag. De VU liet in haar pamfletten uitschijnen dat zij de opvolgers waren van de Daensisten, wat bij velen niet in goede aarde viel.

De CVP, de sterkste formatie, koos om met de VU de bestuursmeerderheid te vormen. Frans De Man werd voorgedragen als burgemeester en de CVP kreeg de schepennambten (Wilfried Kiekens en Roger Sterck, beiden van ACW-strekking).

De vlotte omgang van de pastoor met iedereen, zijn aandacht voor alle zieken en zijn aanwezigheid op alle feestelijkheden in de gemeente deden de tegenstellingen verwateren. Toen mijn schoonouders het bericht kregen dat *“t muziek de volgende zondag na de hoogmis naar de zaal kwam”* was er toch enig ongelooft en ongerustheid maar de vrede was eindelijk getekend met dank aan notaris Jef Van Oudenhove, Wilfried Kiekens en ... pastoor Schockaert. Na de hoogmis op zondagmorgen zat het café afgeladen vol: er werd gebelot, bakgeschoten, gevogelpikt, gekickerd en gebiljart in een ruimte waar de sigarettensmoke te snijden was. En tot grote ergernis van menig moeder de vrouw vergat manlief dat het noenen klaar was. Nelly Sonck was het zo kotsbeu van te bellen naar de zaal *“dat (Witten) Achiel naar huis moest komen want dat het eten klaar was!”* dat ze dan maar besloot om de kom met zijn portie om 14u voor zijn neus op den toog te deponeren met de ludieke boodschap *“voilà, nu moeje nie verletten”*. De vzw Parochiale Werken van Denderhoutem staat nu in voor het beheer van de parochiezaal.

Luc Pots

Procesverbaal te Haaltert - 1865

Op 18 februari 1865 verschenen voor politiebeambte en schepen Jozef Peleman de 'ruziemakers', Hector M., timmerman (27 j.) en Leander C. Beiden waren actief in het onderwijs en kwamen van Aalst. Dra vlogen de verwijten heen en weer. Leander C. suggereerde dat de gemeentescholen grote voordelen genoten, terwijl hij, als *'bijzondere onderwijzer'* buiten de krijtlijnen viel. Leander C. weerlegde dit met klem en verweet Hector M. dat hij aan zijne verplichtingen niet voldaan had.

Blijkbaar keerde de rust spoedig terug want samen dronken zij *'in den herberg De Pelgrim bij Jan Van der Elst eenige flesschen bier'* samen met een derde kompaan Heyman, die de ruziemakers wou *'kalmeren'*.

Werkte het gerstenat tegendraads? Waarschijnlijk wel, want de scheldpartijen begonnen opnieuw. Volgens

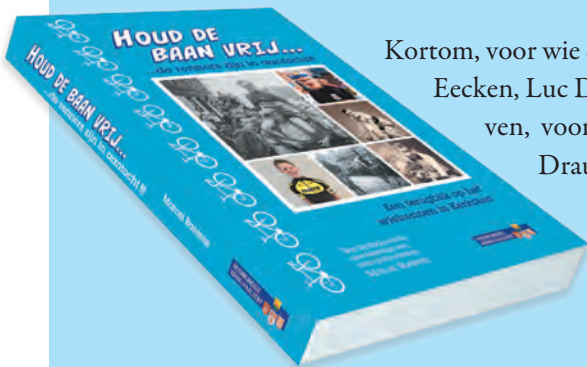
Leander C. was M. *'een sloeber, ne slegten, een onoozelen zeeker'*, waarop deze antwoordde: *'indien ik wilde, ik kon u ook verwijten dat gij nen hoerenbok zijt'*. Bij het verlaten van de herberg werd het steeds erger en vielen er klappen. *'Hector M. na hem slagende met zijn regenscherm heeft Leander C. hem vast genomen en in zijn duim gebeten, die zeer gewond was'*. Het was zo erg, noteerde de politiebeambte *'dat zelfs twee dozijn aardepijpen welke Heyman droeg, door hunne worsteling zijn gebroken geweest'*. Het is onvoorstelbaar dat onze politiemensen zich nu zouden moeten bezighouden met dergelijke nonsens.

Bron: RAB, Haaltert Modern, briefwisseling Gemeentebestuur

Een terugblik op
het wielrennen in
Kerksken in een
prachtig boek

Houd de baan vrij ... De renners zijn in aantocht

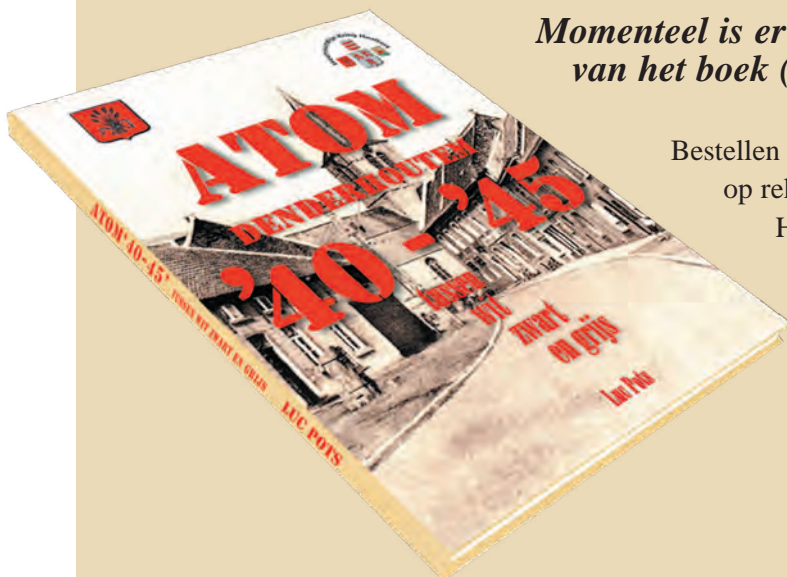
In het boek neemt de auteur de lezer mee op een boeiende en kleurrijke reis door 80 jaar wielrennen in Kerksken, doorspekt met een massa anekdotes. Zo is hij erin geslaagd om van vrijwel elke wedstrijd die tussen 1928 en 2016 verreden werd in Kerksken, de uitslag terug te vinden en bevat het boek ook een overzicht van de "coureurs van Kerksken" tussen 1928 en vandaag, zowel in de KBWB, bij de nevenbonden als bij de wielertoeristen. Het boek bevat ook een eerbetoon aan Aimé Roelandt, die jarenlang de wedstrijden van commentaar voorzag

Kortom, voor wie de exploiten van Achiel Buyl, "Etienneke Lievens", Willy Van der Eecken, Luc De Troyeren alle andere Kerkskense wielcracks nog eens wil beleven, voor wie zich de gouden tijden van de koersen met Kermis "Ten Drauk", "Kermis Ten Berg en "Kermis Ten Boekent" voor de geest wil halen, is deze uitgave van de Heemkundige Kring een absolute must.

Bestellen kan via voorinschrijving bij de Heemkundige Kring via overschrijving van € 25 (+eventueel € 5 portkosten) op rekening nr. BE40 4395 0830 6163 met vermelding "wielrennen Kerksken". *De voorintekenaars worden uitgenodigd op de voorstelling op 26 september 2020.*

Momenteel is er nog een beperkt aantal exemplaren van het boek (thesis afwerking) beschikbaar.

Bestellen door overschrijving van €15 op rekening BE40 4395 0830 6163 van de Heemkundige Kring Haaltert met vermelding van naam en adres en Atom '40-'45.

Het boek wordt gratis verdeeld in de Haalterse deelgemeenten. Meerprijs voor verzending €5.

DE WERELD VAN GISTEREN

Trapzitten bij Lily

Lang, lang geleden (hoor toe: opa vertelt), werd water getapt met een gedeukte verzinkte emmer, water dat doodstil, vreemd, duivels bijna, diep in een echoënde put te wachten lag. Grondwater, lekker water.

Water zonder bubbels, alcoholvrije champagne. IJskoud en tintelend als zondoorbakken zomers. Om maar eens wat te noemen. Als ik me over het stenen muurtje rond de put boog, hoorde ik de stilte, het zwijgzame antwoord van het water dat ergens diep daar beneden te blinken lag en soms door een beweging van Poseidon, god van de zee en het water, werd beroerd. Als je water wou, moest de emmer wiebelend, hangend aan een armdik touw, de dieperik in worden geloosd. Hij klingelklingelde af en toe tegen de wand om tenslotte met een doffe plets op het oppervlak te landen. De truc bestond erin om de emmer die laatste kantelende slag mee te geven, zodat hij volliep. Tergend langzaam ging dat. Spattend, morsend en klutsend werd de overvolle emmer naar omhoog gesjord. Ik was al tevreden als het gevaarte halfvol weer te voorschijn kwam. Het hele gebeuren had iets muzikaals. Die waterachtige herinnering flitste me terug naar een remakefilm waarin een armtierig vrouwtje water ophaalde uit zo'n put alsof het puur goud was.

Ze leek op onze buurvrouw Lily die in een schriel huisje woonde. Af en toe struinde ze langs de straat alsof de eeuwigheid haar opwachtte. Zich van geen kwaad bewust, spatte haar naam uit de radio (1967) dankzij een popsong van het langharig tuig The Who die 'Pictures of Lily' heette en furore maakte. Die kerels van de Engelse rockband hadden dus hun Lily, waar die van mij niets mee te maken had. Vermoed ik toch. Hoe Lily van The Who eruitzag weet ik niet. Misschien de tegenpool van mijn vrouwtje, geurend als een bloemenzaak op een warme dag. In mijn acnéperiode vertaalde ik dat Who-nummer in 'Pickels van Lily'. Wie weet hadden die Engelse belhamels het over Belgische pickles-met-friet. Ik begreep er alleszins geen snars van.

Ik kweelde Engelstalige woorden die klonken als belegen gatenkaas, waarvan mijn vader beweerde dat de melkboer de gaten meewoog. En daardoor zo rijk werd. De melkboer welteverstaan. Ik neurie vandaag nog even vals en toonloos, maar in afgestoft Engels weliswaar. Antieke kost. De gouwe ouwe daverden uit de reuzeklankkasten van de autoscooter op het dorpsplein, waar altijd een ijzergur hing, een benzine-walm uit de grommende generatorbarak meevoerend.

Ze borrelden op uit mijn transistor toen ik, na een lome zomerdag waarop het zonlicht tegen onze huisgevel te pletter sloeg, in de schemer op de trap zat met de kameraden. Trapzitten was een heerlijk tijdverdrijf omdat we, als het wat meeviel, ook de buurmeisjes in onze nabijheid wisten. Tussen ons in blèrde die krakkemikkige radio. In de vroege jaren '60 vastgeroest op Radio Luxemburg, middengolf, inclusief waaierende ontvangst. Maar ze draaiden daar ergens in het onvoorstelbaar verre Luxemburg de muziek van ons leven, zoals onder andere 'Pictures of Lily'. Toen kwamen de zeezenders, de piraten zonder zwarte oogglappen, uit Engeland, maar ook uit Nederland en een beetje uit ons land. Dat betekende de doodsteek voor het ruisende Radio Luxemburg. Ze konden daar met hun plaatjes de pot op, want Veronica (herinner je je déze nog?) draaide ook The Who, inclusief mijn Lily. Ga daar maar eens aan staan.

Wij zaten buiten in de kleffe warmte van de overblijvende dag 'onder moeders paraplu'. Stoef en opscheppen over gedane zaken die geen keer namen, plannen ontvouwen die nooit zouden uitkomen, roddelen en speculeren over Jan en alleman. We loerden naar de meisjes die we niet durfden aanspreken in het schelle daglicht.

De piratenschuiten zijn gezonken, de waterput dichtgegooid (deze uit de film was ongetwijfeld nep, trucage, fake). Vrienden en vriendinnen ben ik in de doolhof van het leven kwijtgeraakt en Lily ('made my life so wonderful') uit de buurt ligt in de armen van de eeuwigheid. Voorbij, voorbij, o en voorgoed voorbij, om maar eens met J.C. Bloem te spreken. De krakkemikkige autoscooter naast de kerk, de uitgesleten arduinen trap, de bejaarde popkrakers - en ikzelf - blijven vooralsnog over. Vergankelijkheid ligt op de loer als het wegstervend plonzen van roeispanen in de gerimpelde tijd.

Norbert De Meyer

HAALERTSE OPGEEISTEN in WO II

GUSTAAF (STAAF) COPPENS EN CYRIEL VAN IMPE.

Gustaaf Coppens

Cyriel Van Impe

Gustaaf (Staaf) Coppens en Cyriel Van Impe waren neven. Hun moeders, Maria-Hortensia en Clothilde Provost waren zussen en woonden in het Haaltertse gehucht Eiland.

Beide jonge mannen werden in 1942 opgeëist voor verplichte tewerkstelling in Duitsland. Pas in 1945 keerden zij terug en werd hun behouden thuiskomst door “de mensen van ’t Eiland, Mussenzele en Houtmarkt” gevierd.

Gustaaf Coppens werd geboren te Haaltert op 30 juni 1919 als oudste van zes kinderen. Moeder Maria-Hortensia stierf in het kraambed van de jongste. Met zijn vader Jozef Alfons en zijn broers was hij werkzaam in de bouwnijverheid.

Aloïs Cyriel Van Impe werd geboren te Haaltert op 2 oktober 1922 als zoon van Jan Jozef en Maria Magdalena Clothilde Provost. Hij ging door het leven als Cyriel. Zijn vader werkte als timmerman “in den bouw” en het inkomen werd aangevuld met de opbrengsten van een kleine boerderij. Als oudste van vier moest hij al snel mee de kost verdienen. Eerst bij Bonneterie Bosteels te Aalst, zij het met een

aanbevelingsbrief van meneer Pastoor. Hij volgde ook zondagschool om “zijn Frans te leren”. Dan kon hij gaan werken in Brussel, dat verdiende meer! Zo kwam hij terecht bij de firma General Drinks, verdeler in Brussel van o.m. “Spa Monopole”.

Opeising

In de beginjaren van de oorlog trok de Duitse Overheid Belgische arbeiders aan om de plaatsen in te nemen van de Duitse mannen die opgeroepen waren in het Duitse leger. Maar de nood aan arbeidskrachten voor de Duitse oorlogsindustrie eiste steeds meer mankracht, zodat de Duitse overheid in België moest overgaan tot opeisingen. Dit resulteer-

de in een verordening van 6 oktober 1942. Ondernemingen werden verplicht personeelsregisters voor te leggen. Cyriel, jong, vrijgezel en zonder kinderen werd uitgelicht. Ook Staaf werd opgeëist. Het zou tot mei 1945 duren eer zij terug thuis waren.

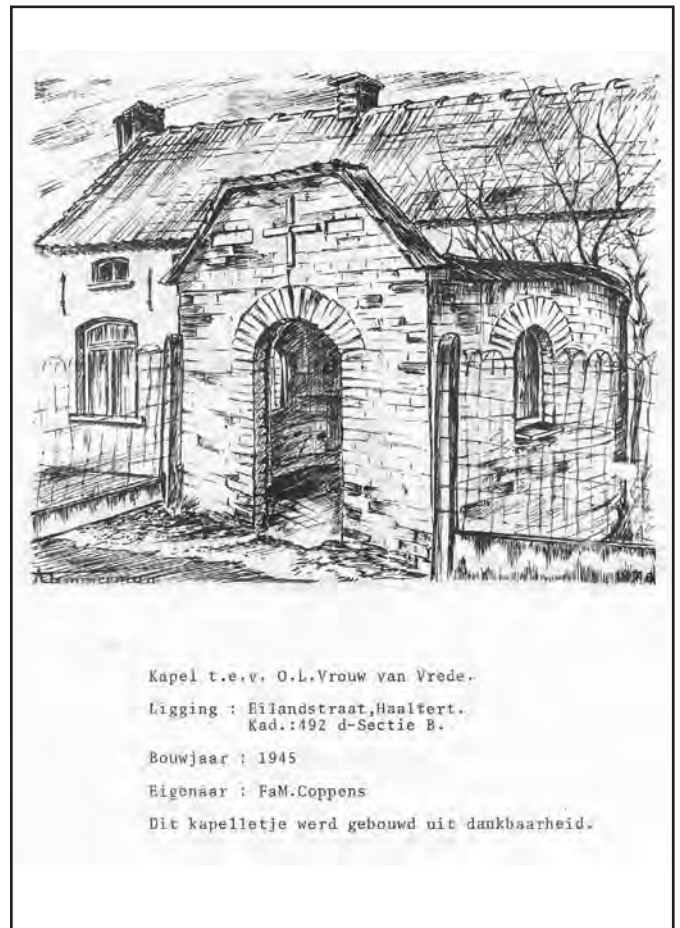
Duitsland

Het is niet mogelijk een volledig relaas te geven over hun verblijf in Duitsland. Zowel Staaf als Cyriel spraken er weinig over en we merkten dat wij hen geen plezier deden hen aan die tijd te herinneren. Staaf werd tewerkgesteld in de omgeving van Nürenberg voor het slopen van gebombardeerde woningen. Nadien werd hij als hulp tewerkgesteld bij boeren. Cyriel verbleef aanvankelijk in het industriële gebied ten Noord-Oosten van Berlijn. Naarmate de oorlog vorderde werden de Amerikaanse en Engelse bombardementen op fabrieken steeds talrijker. Cyriel werd dan ingeschakeld om de fabrieksinstallaties te ontmantelen en te verplaatsen naar het Oosten, eerst in de bossen, later zelfs ondergronds, ten oosten van de Oder-Neisse grens, in het huidige Polen. Het was een poging om buiten de actieradius van de geallieerde bommenwerpers te blijven. Waren ze daar relatief veilig voor de bombardementen, naar het einde van de oorlog toe was de voornaamste zorg uit de handen van het Russische Rode Leger te blijven. Daarbij waren de Duitsers plots bondgenoten: vooral vrouwen hadden het hard te verduren als zij in handen vielen van Russische soldaten en dat schenen zij goed te weten.

Thuis geraken

Na de capitulatie van Duitsland op 8 mei 1945 was het niet zo evident thuis te geraken. Grote delen van het traject werden te voet afgelegd. De Belgen zochten elkaar op om in groep terug te keren. De terugreis werd ook bemoeilijkt door talrijke militaire controles: onderweg, bij de overgang van de onderscheiden bezettingszones en bij de grensovergangen in Luxemburg en België. Zij werden hygiënisch “ontluist” met DTT. Telkens weer moesten zij ook hun linker onderarm vrijmaken en opsteken. Zo werden SS-ers uitgelicht en aangehouden: zij hadden immers een SS bloedgroep tatoeage. Staaf kon terugkeren met de trein. Het was geen sinecure. Hij vertelde dat de terugreis drie dagen duurde, rechtstaand op mekaar gepakt in een gesloten goederenwagon. Cyriel had iets meer geluk: zijn groep ontdekte een schip van de Nazi's en ze konden “beslag” leggen op een grote hoeveelheid sigaretten en chocolade. Dat bleken uitstekende ruilmiddelen te zijn voor eten en vervoer. Op zijn terugweg heeft Cyriel ook de verwoestingen gezien van de geallieerde bombardementen op de Duitse stad Dresden.

Daar kon hij helemaal niet over praten: de verwoestingen, de brand- en lijkgeur, overlevenden die hun verwanten zochten in het puin, kinderen die niet wisten waar heen...

Uit dankbaarheid.

De ouders van Staaf beloofden een kapelletje te bouwen uit dankbaarheid als hun kinderen heelhuids de oorlog zouden doorkomen. Dit hebben zij ook uitgevoerd. Het werd de kapel t.e.v. O.L.-Vrouw van Vrede, die zij in hun voortuin bouwde met het opschrift “uit dankbaarheid”.

Het moet toch een aantal weken geduurd hebben eer Cyriel thuis was. Communicatie was er niet. Thuis was het bang wachten naar nieuws dat er niet kwam. Zijn moeder Clothilde beloofde te voet op bedevaart naar Halle te gaan als haar oudste gezond en wel terugkwam. Zij heeft dit ook gedaan. Cyriel heeft dit voortgezet: 23 keer te voet en later tot op hoge leeftijd met de wagen.

Thuiskomst

De inwoners van de gehuchten Eiland, Mussenzele en Houtmarkt hebben de thuiskomst van Gustaaf Coppens en Cyriel Van Impe gevierd. Zij werden met een vrachtwagen rondgereden en werden gehuldigd voor het café dat Richard Verbeiren en Madeleine Neerinx in 't Eiland uitbaatten. Hierna de tekst van de spreker die goed de tijdsgeest weer geeft:

Sedert 3 september 1944, dag waarop de vuil grijze dondertorens van de Duitse bliksemvechters wegsmolten voor de heldere vrijheidszon van onze duurzame bondgenooten, is er feest geweest te Haaltert; feest in de kerk, feest in de gemeente, feest in de familieën. Maar, hoe groter de vreugde was, hoe luider de blijde kreten galmden, hoe meer de harten sidderden van de vele moeders, vaders en bloedverwanten, die steeds met groeiend ongeduld trachten en smachten naar het spoedig weerzien van hun duurzame afwezigen. Zoo was ook het geval bij U thuis. En niet alleen uw familie maar ook de geburen werden ongerust en bevreesd. En nadat gij beiden seder enkele dagen, geheel en gezond, hier weer zijt terug gekeerd, willen wij allen menschen van't Eiland, van Musschezele en de Houtmarkt, U toonen hoe gelukkig wij zijn u op dezen blijden dag te mogen vieren, te mogen juichen en jubelen en allen gelukkig mogen uitroepen, leven Staaf Coppens, leven Cyriel van Impe. Wij kunnen ons eenigzins inbeelden, wat gij, gedurende drie lange jaren afwezigheid, moet geleden en doorstaan hebben maar God slaat en hij geneest, en wij weten dat het leven maar een proeftijd is, Nochtans zonder vrezen, zonder beven, moogt gij op uw leven terugzien en het verleden bekijken. En in de toekomst zult gij door iedereen geacht en geeerd worden, omdat gij gedurende jaren van sterke en gedurige bekoering, steeds geweest en gebleven zijt, die brave en deftige lieden waaraan de jonkheid zich kan spiegelen en zonder aarzelen de voetstappen mag volgen. Kerk en staat zijn fier op u, en roemen u de deugden van Christelijkheid en vaderlandsliefde al laat de dankbaarheid en de rechtvaardigheid bij de menschen soms veel te wenschen over. O.L. Heer die zijn mildsten en rijksten zegen, met... volle handen, over u heeft neergestort gedurende de wreeden oorlog, zal u immer troost en geluk verschaffen en u en ons allen door de hand van onzen teergeliefden koning, Leopold III leiden op de lange baan van rust en glorie.

(Brabansonne spelen)

Als pand van de liefde genegenheid en achting die al uw geburen u toedragen, en zullen blijde betoonen bied ik U, in hun aller naam dees eenvoudig geschenk."

Achteraan Gustaaf Coppens en Cyriel Van Impe.
Vooraan: Roger Muylaert (met bril) en René Van der Stockt.
Meisje vooraan: Elodie Van der Stockt (dochter van René).

Staaf hernam zijn bouwactiviteiten en startte samen met zijn broers Cyriel, Henry en Jef een aannemersbedrijf op. Menige woningen in Haaltert en omgeving zijn er nog getuige van. Eind juni 1945 hervatte Cyriel zijn job in de Brusselse firma. Korte tijd nadien werd hij opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen in... Duitsland! Hij vertelde dat alles nog zeer na-oorlogs primitief was: hun legerkostuum bestond aanvankelijk uit een bovenhemd en een muts... De rest waren hun burgerkleren.

Verwerking. Hoe gingen Staaf en Cyriel om met deze periode van hun leven?

Veel schrik voor behoud van lijf en leden, constante honger en heel veel kou. Nog voor Cyriel trouwde had zijn vrouw Marieken één groot leidmotief: Cyriel zou werken voor een goede thuis die hij meer dan drie jaar had gemist en vooral: hij zou nooit meer honger lijden. Hij zag in Duitsland dat wie grond had, er al bij al nog niet zo slecht aan toe was. Zo wou hij landbouwgrond, weiden en een grote boomgaard. Die gelegenheid deed zich in 1958 voor: een openbare verkoop. Het echtpaar kocht een groot stuk weiland en boomgaard tussen de Muisstraat en het station van Haaltert (Herenthout). Hun doel was bereikt. Al vlug bleek de ligging ideaal voor de realisatie van een

nieuwe woonwijk. In 1969 startte een bouwproject in samenwerking met de Sociale Huisvestingsmaatschappij 'Veilig Wonen'. Zonder oorlog, zonder die drang naar zekerheid, hadden mijn ouders dit wellicht nooit gekocht. Ook voor Staaf was het moto: zekerheid in het leven! Werken, sparen, grond kopen... Bij de grote internationale crisismomenten: hamsteren! Zijn gezin zou niets tekort komen bij blijvende schaarste.

Beide jonge mannen, met familiebanden, hadden veel gemeen in de verwerking van die dramatische periode. Er werd zelden over gesproken. Zowel Staaf als Cyriel keken liever vooruit. Er kwam nooit een kwaad woord over "de Duitsers". Wel over de SS-ers, die werden gehaat en gevreesd, niet in het minst door de Duitsers zelf. Wat heb-

ben zij overgehouden? Hun "wintervoeten", hun vrees voor honger lijden en ook angst voor "de Rus" en in latere periode steeds onrustiger nachten, nachtmerries en wakker schieten van de bombardementen. En wat hen het meest kenmerkte: zij kloegen nooit over die periode in het besef dat zovelen van hun generatie het nog veel zwaarder hebben gehad: martelingen, concentratiekampen, zovele doden...

Herman Van Impe en André Coppens

1- De Loose W. Kapellekes Gr-Haaltert, VTB, 1978, blz. 6

2- Auteur onbekend

Foto's: verzameling Herman Van Impe en André Coppens

Documentatiecentrum

Wij danken:

Clément Quateau, Haaltert: bidprentjes
Annemie De Graeve, Haaltert: bidprentjes
Peter Leroy, Hillegem: bidprentjes en doodsbriefen
Lucrèce Van Liedekerke, Vlierzele: gegevens stambomen
Patrick Van de Velde, Nieuwerkerken: doodsprentjes, foto's Kerksken

Nieuws over familiekundigen

In het tijdschrift van de 'Vlaamse Vereniging voor Familiekunde VVF' van april 2020, staan interessante gegevens i.v.m. het raadplegen van de akten uit de Burgerlijke Stand.

De akten mogen vanaf nu geraadpleegd worden (Wet van 18 juni 2018):

- overlijdens, ouder dan 50 jaar - huwelijken ouder dan 75 jaar
- geboorten ouder dan 100 jaar

Voor het land van Aalst (Aalst, Denderleeuw, Erpe-Mere, Lede en Ninove) kunnen de meesten geraadpleegd worden via: <http://madeinaalst.be/collecties/genealogie>.

Voor de omliggende gemeenten best informatie inwinnen bij de betrokken gemeentebesturen en Heemkundige Kringen.

Digitale informatie

Wie met genealogisch onderzoek begint, kan een pak nuttige informatie vinden op de website van Familiekunde Vlaanderen: <https://familiegeschiedenis.be>

Heel wat gegevens over Haaltert en deelgemeenten kan je vinden op onze website www.hkhaaltert.be

1980 – 2020 “40 jaar Heemkunde Haaltert”

Deze gelegenheid laten wij niet onopgemerkt voorbij gaan.

In de eerste plaats danken wij de honderden leden die gedurende die voorbije periode hun steun en sympathie getoond hebben voor onze vereniging.

Ook de vele medewerkers, die door sporadische 'pennevruchten' bijgedragen hebben tot de publicatie van het 3-maandelijks tijdschrift.

Voel je je ook geroepen om een bepaald onderwerp 'uit vervlogen tijden' te behandelen, geef ons een seintje.

Je bijdrage wordt in dank aanvaard! Zin om een paar uur door te brengen in ons documentatiecentrum?

Er wacht bergen nuttig werk voor het ordenen en archiveren van honderden documenten!

DE WARANDE

Denderhoutem - Haaltert - Heldergerm - Kerksken - Terjoden - Denderhoutem - Haaltert

40

ONS VERJAARDAGSGESCHENK!

Wij hebben een attentie voor onze leden naar aanleiding van onze verjaardag! In de laatste nummers van het tijdschrift hebben jullie genoten van de rubriek 'Oljterts klappen'.

De auteur en dialectkenner Omer Van Cromphaut heeft zo'n 200 kronkels verzameld. Wij publiceren die in boekvorm en geven dit aan onze leden als verjaardagsgeschenk, samen met het decembernummer van 'De Warande'.

Niet-leden kunnen het boekje aanschaffen (zolang de voorraad strekt) aan € 15 (lidmaatschap HK 2021 inbegrepen).

Omer Van Cromphaut

TAAL Kronkels

Eigenzinnige
kijk op
ons dialect

